

KAZSIMÉR Soma

V i r s z i g e t

már a neve sem tetszett
nyolcéves vagyok és
a vérre asszociálok

csak egy nyomasztóan
hosszú híd köti össze a szárazfölddel

ami a csapból folyik nem iható
minden ház tetején fekete tartály
hajnalban töltik fel őket
amikor elviselhetőbb a hőség
aztán reggel megnyitod
egy jó ideig csak
a poshadt napmeleg víz

a konyha ablakából látszik a tenger
messze a parton egy tájidegen
romos erőd néhány bástyával
izgatott mert nem fér a képbe
másnap délután elmentünk hozzá
odafelé végig kis tengeri csigákat
gyűjtöttünk vödörbe
egész úton tűzött a nap

nagy csalódás

messziről nem látszott
bent áll a tengerben
közel menni hozzá nem lehet
a partról meg semmitmondó

aztán reggelre a teraszra kitett
csigák vize szinte teljesen elpárolgott
féltettem őket
konyhasós vízzel pótoltam hátha

a parton délelőtt égető meleg pangás
a rózsaszín gumimatracot
a kontinens felől jövő szél felkapta
és messze bevitte
futottunk apámmal
ő a kezére húzott papucsával
úszott hiába
már alig láttuk amikor
motorcsónakosok jártak arra
hosszan kerülgették
keresték a hozzá tartozó
fuldokló testet

a forróság nem enyhült
két nap múlva a vödör vize megbarnult
az összes csiga torz testével
házából kifordulva
megdőglött

van amire a konyhasó se jó
mondta anyám
én meg azt hogy nagyon kérem
menjünk innen

másnap a szerb határnál
jártunk amikor a rádióból
halottuk a híreket hogy bozóttűzben
az egész sziget leégett